

dom bortfølge, uden Hensyn til Pantekreditorernes Ønske, skønt der ved Salget ikke en Gang indkommer Dækning til disse end sige noget Overskud, til bedste for Boets andre Kreditorer, og at Boet ved saaledes at fremtvinge Salg ved Auktion skal kunne paaføre Pantekreditorerne ikke blot Auktionsomkostninger men ogsaa betydelige Skifteomkostninger. Det forekommer Udvalget, at der efter den i § 35 hævede Regel i hvert Fald i § 46 maa gøres den Ændring, at Boet ikke kan fordrø, at der ved en af det foranstaltet Auktion over en under samme hørende fast Ejendom gives Hammerflag, naar der ikke naas et saadant Bud, at der efter Dækning af Pantegælden vilde tilflyde Boet noget Beløb — selvfølgelig under Forudsætning af, at Pantthaverne, naar de ikke forlange at der gives Hammerflag, kun kunne konkurrere i Boet for den Del af deres Fordringer, som overstiger det gjorte højeste Bud. Naar der gøres Forandring i Konkurslovens Bestemmelser paa dette Punkt, turde der imidlertid være god Grund til at gaa et Skridt videre, nemlig til at godkende den formentlig med Retssforholdets Natur stemmende Sætning, der bl. a. findes i den norske Konkurslov, at Konkursbehandlingen ikke faar nogen Indflydelse paa Pantthaverens Ret, for saa vidt den faste Ejendom, hvori de have Pantret, strækker til, saaledes vel at mærke, at der gives de paagældende Pantthavere Udgang til inden en vis Frist at lertære, om de gøre Fordring paa at fyldestgøres af Boet i dets Helhed og altsaa anmeldte deres Krav i Boet og derved si det hele komme ind under Skifteforvaltningen og Udgifterne derved, eller om de alene ville holde sig til deres Pant — den faste Ejendom — og derfor intet yderligere forlange af Boet. Naar dette ikke kan have nogen Interesse i, at Ejendommen indbrages under Boet, idet den ikke afgiver noget til Fyldestgørelse af andre Kreditorer end Pantthaverne — hvilket Boet selvfølgelig maa være berettiget til at saa konstateret ved en til Forsøg afholdt Auktion — ses det ikke, at det er

muligt at anføre nogen Retgrund for, at Boet ikke desto mindre til Skade for Pantekreditorerne — og tillige for Boets øvrige Kreditorer — skulde kunne fordrø Ejendommen indbraget under Boets Masse. Følgen heraf bliver kun forøgede Skiftegebyrer og forøgede Sallærer til Kurator m. m., men det kan vel ikke være tvivlsomt, at det ikke lader sig forsvare paa den Maade at skaffe Statskassen eller Sagførere Fordel paa nødlidende Pantthaveres Bekostning.

Der er overovedet al Grund til at lette Stillingen saa meget som muligt for Pantthaverne i en fast Ejendom, der sættes til Evangsauktion, hvad enten nu Skyldneren gaar fallit eller ikke, naar det viser sig — hvad der saare ofte vil være Tilfældet — at Pantthaverne ikke kunne blive fyldestgjorte ved det gjorte højeste Bud. Det maa meget billiges, at der i Lovforslagets § 38 aabnes Udgang for enhver Pantthaver, der ikke døkses af det gjorte Bud, til, selv om han ikke har gjort Udlæg i Ejendommen, at lade sig denne udlægge; men Benyttelsen af denne Udvej til muligvis at redde sin Kapital, eller dog en større Del deraf, vil altid være forbunden med Vanstieligheder, idet den Pantthaver, som overtager Pantet, jo foruden til forsalbne bedre Prioriteter, som ikke kunne blive indestaende, med paaløbne Renter m. m., tillige i ethvert Tilfælde maa skaffe kontante Penge til at betale de forskellige af Auktionen flydende Omkostninger. For mangen en Pantthaver, der saa at sige nødes til at overtage sit Pant, vil det være overordentligt besværligt at tilvejebringe de fornødne Penge hertil, men næppe nogen Sinde kan da et Stattepaalæg træffe haardere — for ikke at sige ubilligere — end naar Staten under saadanne Omstændigheder kræver haade Stempelstat og Halvprocentafgift af den paagældende, hvilken Skat jo falder saa meget mere trykkende, fordi de nævnte Afgifter beregnes ikke af hans Fordring, men af det Beløb, hvorefter han lader sig Ejendommen udlægge. Hvis til Eksempel en Adje Prioritetshaver, hvis Fordring